

တၢ်ဂၢၤ

ဝိဝဉ်သညံ

ဖျၢၣ်ဝဲၣ်ဖျၢၣ်
တာတေ

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ ရွှေဘုန်းကံ ဘိုးသာဒင်

2019.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

မှန်ရှေ့လူရပ်နေပုံ

ကျုပ်တို့ရွာမှာ ပန်းပဲဖိုတစ်ဖို ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပဲ ဆရာကြီး ဦးဖိုးဝ ဆုံးသွားတော့ သူ့ပညာကို အမွေခံမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အဲဒီကတည်းကစပြီး ထနောင်းကုန်းသား တွေလည်း မီးလောင်ကုန်းပန်းပဲမှာပဲ အပ်ကြရတော့တာဗျ။

ကျုပ်တို့ တောင်သူတွေ ဆိုတာက ဓား "သ"ရ၊ ပုဆိန် "သ"ရနဲ့ ပန်းပဲနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့က သိပ်ကင်းကြတာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ ဓား "သ"တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက သိချင်မှသိမှာ။ ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ်တို့သုံးတဲ့ ဓားတွေက ကြာလာရင် တုံးသွားကြတယ်လေဗျာ။ ဓားသွေးကျောက်နဲ့ သွေးလို့ မရအောင် ဓားသွားတွေ ပျောက်ကုန်တာဗျ။ အဲဒီအခါကျရင် ပန်းပဲမှာ မီးဖုတ်ပြီး ဓားသွားတွေ ပြန်ဖော်ကြရတာ။ ဒီတော့မှ ဓားသွေး ကျောက်နဲ့ပြန်သွေးလို့ ရတာပေါ့ဗျာ။

ရဲဒင်းတို့၊ ပုဆိန်တို့၊ သံစို့တို့ကိုလည်း ပန်းပဲမှာ ပြန်ပြန်ပြီး အသွားဖော်ရ တယ်ဗျ။ အဲဒါကို "သ"တယ် လို့ ခေါ်တာ။ ကျုပ်တို့ တောင်သူသုံးတဲ့ ကိရိယာတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပြန်ပြန် "သ" ကြရတာလေဗျ။

အခုလည်း မီးလောင်ကုန်းပန်းပဲမှာ ကျုပ်ရောက်နေတာဗျ။ အဘက အိမ် က ဓားတွေ တုံးကုန်လို့ ပြန် "သ"ခိုင်းလို့ ကျုပ်လာလုပ် နေရတာလေဗျ။

မီးလောင်ကုန်းရွာဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေပြီမို့လား။ ကျုပ်တို့ ထနောင်း ကုန်း သီချိုင်းကို ပတ်ပြီး သွားလိုက်ရင် နာရီဝက်လောက်ပဲ လျှောက်ရတာ လေဗျ။ မီးလောင်ကုန်း ပန်းပဲဆရာကြီးက ဦးလှတဲ့ဗျ။ ဦးလှက မီးလောင် ကုန်းသား မဟုတ်ဘူး၊ တခြားက လာတာဗျ။ သူ့ပညာနဲ့ မီးလောင်ကုန်းမှာ လာပြီး အခြေချ လုပ်ကိုင်စားတာပေါ့ဗျ။ လက်ရာလည်း တော်တော် ကောင်းပါတယ်။ အသက်က ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိပြီဗျ။ လူက ဂင်တိုတို၊ ဗလကောင်းကောင်း။ အခုထိ ဦးလှရဲ့ လက်မောင်းနဲ့ ရင်အုပ်က ကြွက်သား ကြီးတွေက သန်မာနေတုန်းဗျ။ ဦးလှရဲ့ ပန်းပဲဖိုက ပန်းပဲသမား နှစ်ယောက် က သူတို့ ဇာတိရွာက ပါလာတဲ့ လူတွေဗျ။ ဦးလှနဲ့လည်း ဆွေမျိုး တော်ပုံရ တယ်။

သူတို့ရွာကလည်း အဆန်းဗျ။ အသက်အရွယ် ရလာတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို အရီးလို့ ခေါ်ကြတာဗျ။ ကျုပ်တို့ ရွာမှာက မိန်းမတွေကိုမှ အရီး တို့ အရီးလေးတို့ ခေါ်တာလေဗျ။ သူ့တပည့်တွေက ဦးလှကို အရီးလှလို့ ခေါ်တော့ မီးလောင်ကုန်း သားတွေကလည်း အရီးလှလို့ လိုက်ခေါ်ကြတာ ပေါ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေ ကလည်း အရီးလှလို့ပဲ ခေါ်ကြသ ဗျ။

အရီးလှကလည်း သဘောတော်တော် ကောင်းတာဗျ။ အလုပ်ပေါ်မှာ လည်း စေတနာထည့်ပြီး လုပ်တာဗျ။ လူချစ်လူခင် တော်တော်များတဲ့

ပန်းပဲဆရာကြီးပါဗျာ၊ ကျုပ်ကိုလည်း အရီးလှက လွတ်ခင်တာဗျ။

"ဟ ... တာတေပါလား၊ လာကွ၊ မင်းအဘက ဓားတွေ "သ"ခိုင်းလိုက် တယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါ့ အရီးလှရယ်"

လို့ ပြောပြီး ကျုပ်က ကုက္ကိုတုံး သဘာဝထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်ဗျ။ အရီးလှရဲ့ ပန်းပဲဖိုထဲမှာက ခွေးခြေခုံတို့၊ ကုလားထိုင်တို့၊ ခုံတန်းလျားတို့ မ ရှိဘူးဗျို့။ ကုက္ကိုပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို ဖြတ်ထားတဲ့ ဗုံတိုတုံးတွေပဲ ချထားတာ။ အဲဒါ ထိုင်ခုံတွေပဲဗျ။ စားပွဲလည်းဒါပဲ၊ ကုလားထိုင်လည်း ဒါပဲ။ ထိုင်ပါများ တော့လည်း ကုက္ကိုတုံးတွေက ပြောင်လက်နေတော့တာဗျို့။ ကျုပ် အရင် ရောက်နေတာက ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကပ္ပိယ ဦးဖိုးအေးဗျ။ ဦးဖိုးအေးက ခြေထောက်တစ်ဖက် မသန်ရှာဘူး။ ဘန့်ဘွေးကုန်း အနောက်ကျောင်းက ဆရာတော်ရဲ့ ကပ္ပိယဗျ။ ကျုပ်ကိုလည်း သိပါတယ်။ သူ ဘာလာလုပ်တယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိပြီးသားပါဗျာ။

အနောက် ကျောင်းဆရာတော်က အဂ္ဂိရတ်ပညာ တတ်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်က အဆန်းသားဗျို့။ သူ့ကျောင်းမှာ ဖားဖို ဆင်မထားဘူး။ မီးပဲ ဖုတ်တာ။ မြေကျင်းလေးတူးပြီး မီးဖုတ်တာဗျ။ ရက်စေ့သွားရင် သူဖုတ်တဲ့ ဓာတ်တွဲက ပြာကျသွားရောဗျို့။ အဲဒီပြာ ဖြစ်သွားတဲ့ ဓာတ်တွေကို လုံ တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ယူလာပြီး အရီးလှရဲ့ ပန်းပဲဖိုမှာ လာထည့်ထားတာဗျ။ နှစ် နာရီလောက် ထည့်ပြီးသွားရင် လုံကလေးကို ပြန်ထုတ် အအေးခံပြီး ကပ္ပိယ ဦးဖိုးအေးကြီးက ဆရာတော်ဆီကို ယူသွားရတာ။ ဆရာတော်က သူတစ်ပါးတည်း ရှိတော့မှ လုံကိုခွဲတာဗျ။ ဘာဖြစ်သွားတုံး ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဦးဖိုးအေးလည်း မသိရဘူးဗျ။

ထနောင်းကုန်းက ကျုပ်ဆရာတော်ဦးဂုဏ ပြောတာတော့ ...

"အနောက် ကျောင်းဆရာတော်က သွပ်လမ်းပဲကွ တာတေရ၊ သွပ်ကို ပြာ ဖုတ်တာကွ၊ ဘာတွေပါတယ် ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေဖြစ်တာ တော့ သေချာတယ်ကွ"

ကျုပ်ဆရာတော် ကျုပ်ကို ပြောတာဗျ။ အခုလည်း အရီးလှက ကျုပ်ဓား တွေကို မီးဖုတ်ပြီး "သ"ပေးရင်းနဲ့ ဦးဖိုးအေးရဲ့ လုံကို မီးဖိုထဲမှာ ထည့်ပြီး ထိုးပေးနေတာဗျ။ ကျုပ်ဓားတွေ "သ"လို့ ပြီးတာနဲ့ ဦးဖိုးအေးကလည်း သူ့ လုံကို ထုတ်ပြီး အအေးခံတယ်။ လုံအေးတော့ သူပါလာတဲ့ ဝါးဆစ်ဘူးထဲကို လုံထည့်ပြီး ပြန်သွားတယ်ဗျ။

ကျုပ် ထနောင်းကုန်းကို ပြန်ရောက်တော့ ဆရာတော့် ကျောင်းက ဆွမ်း စားသံချောင်း ခေါက်ပြီဗျ။

"နင်ပြန်လာတာ အတော်ပဲ တာတေရေ၊ ဒီမှာ နင့်အဘက ထမင်းဆာနေ ပြီတဲ့ဟေ့"

အမေက ကျုပ်ကို ဆီးပြောတာဗျို့။

"အမေ ဘာဟင်းကောင်းချက်တုံး"

ကျုပ်က အမေ့ကို မေးလိုက်တာဗျ။

"ကပ္ပလီစုက ငမူန် လာလို့ အမဲသား ဝယ်ထားလိုက်တယ်၊ အမဲသားကို ငရုတ်သီး စပ်စပ်ကလေး ချက်ပြီး ဆီးသီးပုံး ကျိုထားတယ်ဟဲ့"

"ကောင်းချက်ဗျာ"

ပြောရဦးမယ်ဗျို့။ ဆီးပုံးဆိုတာ ဆီးသီးကို ခရမ်းသီးနဲ့ ချဉ်ရည်ချက်တာ ဗျ။ စိမ်းစား ငါးပိလေးခတ်ပြီး အရည် သောက်ချက်တာပေါ့ဗျာ။ နံနံပင် လေး အုပ်လိုက်လို့ကတော့ လွတ်သောက်လို့ ကောင်းတာဗျ။ အဲဒါကို ဆီးပုံး ကျိုတယ်လို့ ကျုပ်တို့အညာမှာ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ အမဲသားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်

ကြက်သားဟင်း စပ်စပ်ကလေးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လွှတ်လိုက် တာဗျ။

တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်ကလည်း ဒီလို ဟင်းကောင်းမျိုးနဲ့ ထမင်းစားရလို့ ကတော့ သုံးပန်းကန်လောက်များ အသာလေးဗျာ။ အဘနဲ့ အမေကတော့ သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က ထမင်း တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန် ထည့်တာကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ သဘောကျနေ ကြတာဗျ။

ကျုပ်က ထမင်းဝိုင်းမှာ အမေ တို့စရာထည့်ထားတဲ့ ကြေးလင်ပန်းကို သေသေချာချာ ကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ အမေက-

"ဟဲ့ ... တာတေ၊ နင် ဒီလင်ပန်းကို မမြင်ဖူးဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် အမေရ၊ အမေ တစ်ခါမှ ဒီကြေးလင်ပန်းကို သုံးတာ ကျုပ်မ တွေ့ဖူးပါဘူး"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီလင်ပန်းကို ပန်းကန် သေတ္တာထဲမှာ အမြဲ ထည့် သိမ်းထားတာဟဲ့၊ ငါ့အဖေ ငါ့ကို ပေးထားတာ၊ ဒါ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတဲ့ လူကလေးရဲ့ အဖေတို့ အဘိုးက မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးရဲ့ လက်ထက် တော်ကြီးမှာ ဝန်စာရေးတဲ့ဟဲ့၊ အဲဒါ သူ့ဝန်မင်းက ဆုချတဲ့ ကြေးလင်ပန်း လေးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါကို အမြတ်တနိုးနဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းပြီး အမွေ ပေးလာ ကြတာလေ၊ ဟိုနေ့က ပန်းကန်သေတ္တာ ဖွင့်တော့မှ တွေ့တာနဲ့ ထုတ်ထား တာ"

"ဒါရှေးဟောင်းပစ္စည်း အစစ်ပဲပေါ့ အမေရ၊ ဒါကြောင့် ကြေးလင်ပန်းမှာ ပန်းတွေ ကနုတ်တွေရော၊ မင်းခမ်း မင်းနားတွေရော ပုံဖော်ထားတာကိုး၊ လက်ရာလည်း တော်တော် မြောက်သားဗျ"

ကျုပ်က တို့စရာတွေ ဖယ်ပြီး ကြေးလင်ပန်းလေးကို သေသေချာချာ ကြ

ည့်နေမိတာဗျ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း နားလည်တဲ့ လူဆိုရင်တော့ ဒီကြေး
လင်ပန်းကို တော်တော် တန်ဖိုးထားမှာလို့ ကျုပ်တွေ့မိ လိုက်တယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ဗိုက်က တော်တော် တင်းနေတာဗျို့။ ကျုပ်က
ဆေးလိပ်ခွက် ကလေးရယ်၊ နဂါး ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး သုံးလိပ်ရယ်၊ ပုဆိုး
ဟောင်းလေး တစ်ထည်ရယ် ယူပြီးတော့ မန်ကျည်း ပင်အောက်က
သစ်သား ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကို လာခဲ့တယ်ဗျ။ ဝါးဖျာ ကြမ်းလေး ခင်းထားတဲ့
ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝါးဘိုးခြမ်း ခေါင်းအုံးလေးကလည်း အဆင်သင့်လေဗျာ။
ကျုပ်က ဝါးဘိုး ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပုဆိုးဟောင်းလေး ခေါက်ပြီး ခင်းလိုက်
တယ်။

နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိပြီး လေးငါးဖွာ ဖွာရုံ ရှိသေးတယ်၊ မျက်စိ
က စင်းကျ လာတော့တာဗျို့။ ကျုပ်လည်း ဆေးလိပ်ခွက် ကလေးထဲကို
ဆေးလိပ် ထည့်ထားလိုက်ပြီး တုံးလုံး လှဲလိုက်တယ်ဗျို့။ ဗိုက်လေးလေးနဲ့
ကျုပ် ဘယ်လောက် အိပ်သွားတယ် မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်နားထဲမှာ အသံသေး
သေးလေး တစ်သံကို ခပ်ဝေးဝေးက ကြားသလို ကြားနေရတယ်။ အသံက
တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာရောဗျို့။ ကျုပ်နာမည်ကို ခေါ်နေတာဗျ။

"တာတေ၊ တာတေ၊ တာတေ"

"ဗျာ"

ကျုပ်က အော်ထူးလိုက်ပြီး အိပ်မှုနံ့စုံမွှားနဲ့ ထထိုင်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူ
ခေါ်နေတာတုံးဆိုပြီး ဝိုင်းထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝိုင်းတံခါးဝမှာ
ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ ဘယ်သူမှန်း မသိကွဲဘူး။ ကျုပ်က မျက်လုံး
ပေါ်မှာ လက်ကာပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

နွေဦးပေါက် ဆိုပေမဲ့ နေ့လယ်ဆို နေက တော်တော်လေး ပူနေပြီဗျ။
မျက်စိ တော်တော်စူးတာ။

"ဟာ ... ကိုချစ်အေးပါလား၊ ကိုကြီးချစ်အေး လာလေ၊ ဝိုင်းဝမှာရပ်လို့၊ လာဗျ"

ကျုပ်ခေါ်လိုက်တော့မှ ကိုချစ်အေးက ဝင်လာတာဗျ။ ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့ ဝါးဖတ် ဦးထုပ်ကလေးကို မန်ကျည်းပင်အောက် ရောက်တာနဲ့ ကိုချစ်အေးက ချွတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ သစ်သားကွပ်ပျစ်မှာပဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"တာတေတို့ပဲ ဇိမ်ရှိပါတယ်ကွာ၊ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ တစ်ရေးတမော အိပ်လို့"

ကျုပ်က ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်ပဲ နေလိုက်တယ်။ နဂါး ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတစ်လိပ်နဲ့ ဓနုဖြူဒေါ်ရီ ကြေးမီးခတ်ကလေးကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

ကိုချစ်အေးကလည်း ကျုပ်တည်တဲ့ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီး အမောပြေ ဖွာလိုက်တယ်ဗျ။ ဆေးလိပ်သောက်ရင် မောတယ် ဆိုပေမဲ့လည်း မောနေရင်လည်း ဆေးလိပ်ကလေး သောက်လိုက်ရမှ အမောပြေတာဗျို့။

ကိုချစ်အေးက ဘန့်ဘွေးကုန်းသားဗျ။ သူတို့က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ရှိတာ။ ကိုချစ်အေးနဲ့ ကိုချစ်ထွေးတဲ့၊ အမြွှာပူးတွေလေဗျာ။ ရုပ်ချင်းခွဲလို့ မရအောင် တူတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ မြင်နေကျတွေ ဆိုတော့ တွေ့တာနဲ့ တန်းသိတာပေါ့ဗျာ။ အခုမှမြင်တဲ့ သူဆိုရင် ခွဲလို့ မရကြဘူးဗျ။

သူတို့အဘက ဦးကျောက်နီတဲ့ဗျ။ ကျုပ်တို့က ဘထွေး ကျောက်နီလို့ ခေါ်တယ်။ ဘထွေးကျောက်နီရဲ့ အဘက ဦးပန်းဦးတဲ့ဗျ။ ယာတွေ အများကြီး ပိုင်တဲ့ လူချမ်းသာကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ဘိုးပန်းဦးကို မိတယ်ဆိုရုံပဲ ရှိတာပါ။ ကျုပ်သိတော့ပဲ ဘိုးပန်းဦးက အသက်တော်တော် ကြီးနေပါပြီ။

ကျုပ်သိတာတော့ ဘိုးပန်းဦးက လူစုံကြီးတဲ့ဗျ။ တောင်သူ သက်သက်လုပ် တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်လည်း နားလည်တယ်ဆိုပဲ။ မိုးကုတ်ဘက်၊ မန္တလေးဘက်သွားပြီး ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်သေးတယ်ဆိုပဲ။ မြင်း ကျတော့လည်း လွှတ်နားလည်တာတဲ့ဗျ။

သူတစ်ခါရလာတဲ့ ပတ္တမြားကို ကျောက်ကုန်သည်တွေ ရွာအထိလိုက်လာ ပြီး ဈေးကောင်း ပေးဝယ်ကြတာ တော်တော်လေး အကျိုးအမြတ် ရခဲ့တယ် ဆိုပဲ။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ ဘထွေး ကျောက်နီကို မွေးလို့ ကျောက်အောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မောင်ကျောက်နီလို့ သူ့သားကို မှည့်တာဆိုပဲ။ သားသမီး ကလည်း များများစားစား ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘထွေး ကျောက်နီ တစ် ယောက်ပဲရှိတာ။

ဘထွေးကျောက်နီက မွေးပြန်တော့လည်း ကိုချစ်အေးတို့ အမြွှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ယာတွေကလည်း မျက်စိတစ်ဆုံး ပိုင်ကြတာဆိုတော့ လူချမ်းသာတွေပေါ့ဗျာ။

ဘန့်ဘွေးကုန်းမှာရှိတဲ့ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းထဲမှာ ဘိုးပန်းဦးရဲ့ အိမ်ကြီး က အကောင်းဆုံးဗျ။ လူတစ်ဖက်နီးပါးရှိတဲ့ ကျွန်းတိုင်ကြီးတွေနဲ့ ဆောက် ထားတာ၊ ခေါင်နှစ်လုံးနဲ့ဗျို့။ တစ်အိမ်လုံး ကျွန်းချည်းပဲဗျ။ ရေနံချေး သုတ် ထားလိုက်တာ နက်မှောင်နေတာပါပဲဗျာ။

ဘိုးပန်းဦး ရှိတုန်းက ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေလည်း စုတတ်သဗျ။ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းကိုလည်း ဘိုးပန်းဦးက နားလည်တယ်။ ဘယ်ရွာမှာ ဘယ်မင်းဆက်က ဘာပစ္စည်းရှိလေရဲ့ ဆိုလို့ကတော့ ငွေတွေယူပြီး လိုက် တော့တာပဲဗျို့။ ပြီးရင် မရမကဝယ်ပြီး ပြန်လာ တော့တာပဲတဲ့ဗျ။

ကိုချစ်အေးတို့ အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်မှာ ဘိုးပန်းဦးရဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်း ထားတဲ့ အခန်းကြီး တစ်ခန်း ရှိသတဲ့ဗျ။ ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ တက်မကြည့်

ဖူးပါဘူးဗျာ။

တရားကျစရာတော့ ကောင်းသားဗျာ။ လူတွေဟာ ဘယ်ပစ္စည်းကို ဘယ်လောက်ပဲ မြတ်နိုး မြတ်နိုး၊ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဖိုး ထားထား သေ တော့လည်း အားလုံး ထားခဲ့ရတာပါပဲဗျာ။ ဘိုးပန်းနီကြီး တပင်တပန်း ဝယ်ပြီးစုဆောင်းခဲ့ရတဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေလည်း ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရ တာပါပဲလေ။

ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း သူ့လို နားလည်ကြတာ မဟုတ်တော့ အခန်းထဲ မှာ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ လူချမ်းသာတွေဆိုတော့ ဒါတွေကို ရောင်း လည်း မရောင်းဘူးဗျာ။

"ကိုချစ်အေး ဘယ်က လှည့်လာတုံး"

"ဘယ်ကမှ မလှည့်ဘူး၊ မင်းဆီကိုပဲ တိုက်ရိုက်လာတာကွ"

ကိုချစ်အေးတို့ ကိုချစ်ထွေးတို့က ကျုပ်ထက် ငါးနှစ်လောက် ကြီးကြ တယ်။ ကျုပ်က ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆိုတော့ သူတို့က နှစ်ဆယ့် တစ်၊ နှစ်ဆ ယ့်နှစ်ပေါ့ဗျာ။

"ကိစ္စရှိလို့လား၊ ကိုချစ်အေး"

"ရှိဆို ချစ်ထွေး ပျောက်သွားလို့ကွ တာတေရ"

"ဗျာ ... ကိုချစ်ထွေး ပျောက်သွားလို့ ဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ပျောက်သွားတာ ဒီနေ့ဆိုရင် ဆယ်ရက် ရှိပြီကွ၊ ငါတို့ လည်း ပြန်ရောက်လာနိုးနဲ့ စောင့်နေကြတာ"

"တစ်ယောက်ယောက် ခရီးသွားတာကို လိုက်သွားလို့ ရှိမှာပါဗျာ"

"သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူတွေလည်း ငါတို့ အကုန် မေးပြီးပြီကွ၊ အားလုံး ရှိ နေကြတာ၊ ဘယ်သူမှ ခရီးမသွားကြဘူး"

"မိန်းမတွေ ဘာတွေများ ခိုးသွားသလားဗျာ"

"ငါတို့လည်း မင်းတွေသလို တွေးတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ထွေးမှာ ရည်းစား မရှိဘူး၊ ဒီကောင်က တို့ဘိုးဦးပန်းဦးနဲ့ ဝါသနာ တော်တော် တူတာကွ၊ အလကား အားနေရင် ဘိုးရဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တွေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ပဲ ဝင်နေတာ၊ အဲဒီထဲက ကြေးပုရပိုက်တွေ ဖတ်နေတယ်၊ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေပေါ်က စာတွေကို ဖတ်နေမယ်။ ဘိုးပန်းဦး လက်ရေးနဲ့ ရေးထား ကူးထားတဲ့ ဆေးကျမ်းတွေ၊ ဗေဒင် ကျမ်းတွေ၊ နက္ခတ်ကျမ်းတွေ၊ အဂ္ဂိရတ် ကျမ်းတွေ အကုန်မွှောနှောက်ပြီး လှန်လှောဖတ်နေတာကွ။ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားရမှန်း သိတာ မဟုတ်ဘူးကွ တာတေရ"

"ကိုချမ်းအေးကရော ဘိုးပန်းဦးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား"

"ဟာ ... စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ ချစ်ထွေးနဲ့ ငါနဲ့က အမြွှာမွေးဆိုပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု ကျတော့ မတူဘူးကွ တာတေရ၊ ငါက ရပ်ရေးရွာရေး စိတ်ဝင်စားတယ်၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သွားလာနေရတာ ကြိုက်တယ်၊ ညနေဆိုရင် ထန်းတောဘက်သွားပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ရတာ ပျော်တယ် ကွ၊ ပြီးတော့ တောင်သူ အလုပ်ကိုလည်း ငါသဘောကျတယ်။ ချစ်ထွေးကျ တော့ ယာလုပ်ရတာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားတဲ့ အချိန် ဆိုရင် အပေါင်းအသင်းနဲ့ သိပ်သွားသွားလာလာ မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာရှိတဲ့ စာ ဟောင်း ပေဟောင်းတွေကို ထိုင်ဖတ်နေတာကွ၊ ချစ်ထွေးမို့လို့ ပျောက်နေ ရင် ဘယ်မှာမှ လိုက်မရှာနဲ့၊ ဘိုးရဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ခန်းကြီးထဲမှာပဲ ငြိမ် ကုပ်ပြီး တစ်ခုခု ဖတ်နေတော့တာကွ"

"ဒါဆိုတော့လည်း တွေးရခက်သားလား ကိုချစ်အေးရဲ့ သိပ်သွားသွားလာ လာ မလုပ်တတ်တဲ့ ကိုချစ်ထွေးက ဆယ်ရက်တောင် ပျောက်နေတာ တော်တော်တော့ ဆန်းတာပဲဗျ"

"ငါတို့လည်း စုံစမ်းတာ နဲ့နေပြီကွ၊ ဘယ်ကမှကို အစအနတောင် မကြားရဘူး တာတေရေ၊ ဒါနဲ့ မင်းဆီကို လာခဲ့တာ။ ငါ့အဘကလည်း တာတေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်စမ်းပါဆိုလို့ကွ၊ မင်းက ဗဟုသုတ ရှိတော့ မင်းများစဉ်းစား နိုင်မလားဆိုပြီး လာခဲ့တာကွ"

"ကျုပ်လည်း လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမတွေးတတ်ဘူး ကိုကြီးချစ်အေးရ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုကြီး ချစ်အေးတို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ ကိုချစ်ထွေး အမြဲဝင်နေတတ်တဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းခန်းကြီးထဲကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်"

"ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ တာတေရေ၊ ကဲ ဒါဆိုရင် သွားကြစို့"

ကျုပ်က အဘနဲ့ အမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ဘန့်ဘွေးကုန်းကို လိုက်ခဲ့တယ်။ ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ရောက်တော့ ဘထွေး ကျောက်နီက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုတယ်ဗျ။ ဘထွေးရဲ့မိန်းမ အရီးဝိုင်း ကြည်ကတော့ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနဲ့ ပေါ့ဗျာ။

"တာတေရေ၊ မင်းအစ်ကို ချစ်အေးလည်း မင်းကို အကျိုး အကြောင်းတွေ ပြောပြပြီးရောပေါ့၊ ငါတို့လည်း ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစား တတ်တော့ပါဘူးကွာ"

ဘထွေးကျောက်နီက ပြောတာဗျ။ ကျုပ်က ဘထွေး ပြောတာကို ခေါင်းညိတ်ပြီး စဉ်းစားနေရတာပေါ့ဗျာ။

"ကိုချစ်ထွေး နောက်ဆုံး အိမ်က ထွက်သွားတာကို ဘထွေးတို့ အရီးတို့ မြင်လိုက်ကြသလား"

"ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူးကွ၊ ချစ်ထွေးစီးတဲ့ ဖိနပ်ကလည်း ဒီအတိုင်း ရှိနေတာပဲ တာတေရေ"

"ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အပြင်ထွက်သွားတဲ့ လက္ခဏာမှ မရှိတာ၊

တကယ်လို့ ထွက်သွားရင်လည်း ဖိနပ်မစီးဘဲ ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်"

"ချစ်ထွေးက ဖိနပ်မစီးဘဲ အပြင်ထွက်လေ့ မရှိဘူးကွ၊ ဝိုင်းထဲ ဆင်းတာ တောင် ခြေထောက်ချည်း ဆင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဖိနပ်စီးပြီးမှ ဆင်း တာ"

"ကိုချစ်ထွေး ပျောက်သွားတဲ့နေ့က ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေများ ဖြစ် သေးတုံး အရီးရဲ့"

ကျုပ်မေးလိုက်တော့ အရီးဝိုင်းကြည်က တွေးပြီး စဉ်းစားတယ်ဗျ။

"နေဦး တာတေရဲ့၊ အဲဒီနေ့က ချစ်အေးနဲ့ ကိုကျောက်နီက လှည်းကောက် ပြီး ထိန်ကုန်းသွားကြတယ်၊ ထိန်ကုန်းက ကိုဖိုးတုတ်ဆီမှာ နှမ်းမျိုး သွား ဝယ်ကြတာ။ အိမ်မှာ အရီးရယ်၊ ချစ်ထွေးရယ်ပဲ ရှိတာ၊ ချစ်ထွေးက အပေါ်ထပ်မှာ၊ အရီးက အောက်ထပ်မှာ၊ ပဲနောက်လှော်ပြီး အခွံချွတ်နေ တာ။ ခဏနေတော့ ရွာလမ်းပေါ်မှာ ကလေးတွေ ဆူညံဆူညံ လုပ်နေကြ တာ ကြားလို့ ဘာဖြစ်ကြတာတုံးဆိုပြီး အရီးက ထွက်ကြည့် သေးတယ်။ ရွာ လမ်းမှာ ကလေးတွေ ဖွေးဖွေး လှုပ်နေတာပဲတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးလို့ ငါကမေး တော့-

"နေကြတ်နေလို့ အရီးရ၊ ကျုပ်တို့တွေ မှန်မှာ မှိုင်းခံပြီး ကြည့်ကြတာဗျ" လို့ ပြောတာနဲ့ ငါတောင် မော့ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

"ဟာ ... အရီး၊ ဒီအတိုင်း မကြည့်နဲ့၊ မျက်စိကန်းတတ်တယ်၊ ကြည့်ချင်ရင် ဒီမှန်ချပ်ခံကြည့်"

ဆိုပြီး တောင်ဘက်ဝိုင်းက စိန်ရီသား ဆင်ပေါက်က ပြောလို့ အရီးက သူ့ လက်ထဲက မှိုင်းခံထားတဲ့ မှန်ချပ်ယူပြီးတောင် ကြည့်လိုက် သေးတယ်။ နေက တစ်ဝက်လောက်တောင် ကြတ်နေပြီဟဲ့၊ ငါ ဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့

အိမ်ပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းထွက်ပြီး ချစ်ထွေးက လှမ်းမေးတယ်။

"အမေ ဘာဖြစ်လို့တုံး"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ နေကြတ်နေလို့ ကလေးတွေ ကြည့်နေကြတာ ပါ"

"ဗျာ ... နေကြတ်နေတယ် ဟုတ်လား"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နင်လည်း ကြည့်ချင်ရင် ဟိုကလေးတွေလို မှန်ကွဲ လေး တစ်ခုရှာပြီး မှိုင်းခံကြည့်ပေါ့ ချစ်ထွေးရဲ့"

လို့တောင် အရီးက ပြောလိုက်သေးတယ်။

မွန်းတည့်ကာနီးတော့ ချစ်အေးတို့ သားအဖ နှမ်းအိတ်တွေ သယ်ပြီး ပြန်လာကြတယ်။

"ဝိုင်းကြည်ရေ ... ထမင်းပွဲ ပြင်တော့ဟေ့၊ ငါရော ချစ်အေးရော ဆာနေ ကြပြီ"

ဒါနဲ့ အရီးက ထမင်းဝိုင်းပြင်ပြီး ချစ်ထွေးကို ထမင်းစားဖို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ပြန်ထူးသံ မကြားလို့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်တော့ ချစ်ထွေးကို ဘယ် မှာမှ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။

"နင် နောက်ဘက် ဝင်နေတုန်း အပြင်ထွက်သွားလို့ ရှိမှာပေါ့ ဝိုင်းကြည် ရယ်၊ လာ လာ၊ စားမယ်၊ ချစ်ထွေး ပြန်လာမှ သူ့ဖာသာ စားလိမ့်မယ်"

လို့ နင့်ဘထွေးက ပြောလို့ အရီးတို့ ထမင်းစားကြတာပေါ့၊ အရီးတို့ ထမင်းစား ပြီးတော့လည်း ပြန်မလာ၊ ညနေစောင်းလည်း ပြန်မလာ၊ ည ရောက်လည်း ပြန်မလာနဲ့။ အရီးတို့လည်း ဟိုအိမ် သည်အိမ်တွေ လိုက်မေး ကြရတော့တာပေါ့ဟယ်။ အဲဒီနေ့က ချစ်ထွေးကို တွေ့လိုက် မြင်လိုက်တဲ့ သူ တောင် တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး တာတေရာ "

ကျုပ်လည်း အရီး ပြောတာကိုသာ နားထောင် နေရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်ဘူးလေ။ ကိုချစ်အေးက ကျုပ်ကို အိမ်ပေါ်ထပ် ခေါ်လာတယ်။ ဘိုးပန်းဦး စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးက တော်တော်ကို ကျယ်တာဗျို့။ အပေါ်ထပ်မှာ ကျွန်းတံခါး ကြီးတွေ တပ်ထားတဲ့ အခန်းကြီးတွေ ဖွဲ့ထားတာဗျ။

တံခါးပိတ်ထားတဲ့ အခန်းကြီး တစ်ခုကို ကိုချစ်အေးက တံခါး ဖွင့်လိုက်တယ်။ သူ ရှေ့က ဝင်သွားတော့ ကျုပ်က နောက်က လိုက်ဝင် ခဲ့တယ်။

"ဟာ"

ကျုပ်ပါးစပ်က "ဟာ" လို့တောင် ယောင်အော်မိအောင် အံ့ဩသွားတာဗျ။

"တာတေ၊ ဒါ တို့ဘိုးရဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေ ထားတဲ့ အခန်းကြီးပဲကွ"

ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။ ပြတိုက် တစ်ခုထဲကို ရောက်သွားသလိုပါပဲဗျာ။ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကို ထားတာဗျ။ ဘယ်ခေတ်ကပစ္စည်း ဘယ်သူ့ အသုံးအဆောင် ဆိုပြီး ကတ်ပြားတွေမှာ စာရေးပြီး ထောင်ထားတာဗျို့။ တကယ့်ကို ပြတိုက်ကလေး တစ်ခုပါပဲဗျာ။ နံရံမှာ အဆင့်ဆင့် ချိတ်ထားတဲ့ ဓားတွေကလည်း အလက် နှစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ်ဗျ။ ငွေလင်ဗန်း၊ ကြေးလင်ဗန်းတွေ ကလည်း အများကြီးဗျ။ ရွှေချည်ထိုး၊ ငွေချည်ထိုးတွေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ရှေးခေတ်က မင်းညီမင်းသားတွေ ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီတွေလည်း ရှိတယ်ဗျ။ မှန်ပုံးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ကျောက်လက်ဝါးကြီး တစ်ခုလည်း တွေ့တယ်။ ကနုတ်မျိုးစုံနဲ့ ရွှေပိန်းချသေတ္တာ နှစ်လုံးလည်း ရှိတယ်။ ရှေးခေတ်က အကောင်းစား ကြွေထည် ပစ္စည်းတွေလည်း အတော်များ သားဗျ။ ကြွေပန်းအိုးတွေ၊ ကြွေရေတကောင်းတွေ၊ ကြွေပန်းကန်ပြား တွေလေဗျာ။ တစ်နေရာမှာတော့ နံရံမှာကပ်ပြီး ထောင်ထားတဲ့ သစ်သား သေတ္တာပြားပြား တစ်ခုကို တွေ့တယ်

ဗျ။ အမြင့်က ခြောက်ပေ ကျော်ကျော်လောက် ရှိမယ်။ အကျယ်က သုံးပေ လောက် ရှိမယ်ဗျ။

နက်ပြောင်နေတဲ့ သစ်သားအနက်နဲ့ လုပ်ထားတာ။ ထုကတော့ ဆယ် လက်မလောက် ထူမယ်။ ပတ္တာတပ်ပြီး သော့ခတ်တဲ့ မြောက်လက်လည်း တွေ့တယ်ဗျ။ ဒါဆိုရင်တော့ အဖုံးဖွင့်လို့ရတဲ့ သေတ္တာပြား တစ်ခုပဲလို့ ကျုပ် တွေးမိလိုက်တယ်။ သေတ္တာ တစ်ခုလုံးမှာ ထွင်းထားတဲ့ ပန်းတွေ ကနုတ် တွေက တော်တော်ကို လှတာဗျ။ ဒီသေတ္တာပြားရဲ့ သက်တမ်းက ကျုပ်စိတ် ထင် နှစ်ရာချီနေလောက် ပြီဗျ။

"တာတေ၊ ဒါကြီးကို မင်းစိတ်ဝင်စားလို့လား"

"ဟုတ်တယ် ကိုကြီးချစ်အေးရဲ့ ဒီသေတ္တာ ပြားပြားကြီးက ဘာထည့်တာ တုံး"

"ဒါ သေတ္တာ မဟုတ်ဘူး၊ မှန်ကွ တာတေရ၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီး"

"ဗျာ ... မှန် ဟုတ်လား၊ ကြည့်မှန်လားဗျ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ကြည့်မှန်ကြီးကွ၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ ကြည့်မှန် ပေါ်ကာ စက ရှားရှားပါးပါး ဆိုတော့ မှန်ကို အမြတ်တနိုးနဲ့ လုပ်ထားတာ ထင်ပါရဲ့ တာတေရ။ အဖုံးအပိတ်နဲ့ ဆိုတော့ သေတ္တာလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ကွာ။ တို့ဘိုးကလည်း လူထူးလူဆန်းကြီး ဆိုတော့ ဒီလို ရှားရှားပါးပါး ပစ္စည်းမျိုး ကို သူက သိပ်ခုံမင်တာကွ တာတေရ၊ ငါ့အဘပြောတော့ ဒီမှန်သေတ္တာကို သစ်ကနက်သားနဲ့ လုပ်ထားတာတဲ့ကွ"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကိုချစ်အေးက မှန်သေတ္တာကို အဖုံးဖွင့် လိုက်တယ်။ ဒီ တော့မှ အထဲက မှန်ချပ်ကြီးကို မြင်ရတော့တာဗျ။ အထဲမှာလည်း မှန်ရဲ့ ထောင့်လေးထောင့်မှာ သစ်ကနက်သား ကနုတ်ပန်းတွေ ဖော်ထားတာဗျ။

အလယ်က မှန်ကြီးကလည်း ကြည်လင် နေတာပါဗျာ။ ဒီလောက် ကြာတာ တောင် မှန်ချပ်ကြီးမှာ ကွဲရာ၊ အက်ရာ၊ အစင်းရာ ဘာမှ မရှိဘူးဗျာ။

"မှန်က တိုက်ထားသလိုကို ဝင်းနေတာဗျာ၊ ကိုချစ်အေးရဲ့"

"ချစ်ထွေး တိုက်ထားတာ နေမှာပေါ့ တာတေရာ၊ ဒီကောင်က ဒီအခန်းထဲ မှာပဲ ဝင်ပြီး အောင်းနေတတ်တာ၊ သူပျောက်သွားတော့ ဒီမှန်သေတ္တာကြီး က အဖုံးဖွင့်လျက်ကြီး ရှိနေတာ၊ ဟိုနေ့ကမှ ငါ အဖုံး ပြန်ပိတ်ထားတာ"

ကျုပ်က မှန်သေတ္တာကြီးရဲ့ အဖုံးကို ပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက် သုံးလေးခါ လုပ် ကြည့်လိုက်တယ်။ ပတ္တာကလည်း သံချေးတွေ ဘာတွေ ကိုက်မနေဘူးဗျာ။ ဒါလည်း ကိုချစ်ထွန်း ပြုပြင်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။

တစ်နေရာမှာတော့ ကျွန်းဗီရို တစ်လုံးဗျာ။ ကျုပ်က ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့် လိုက်တော့ အထဲမှာ စာအုပ်တွေမှ အပြည့်ဗျာ။ ဒါ ဘိုးပန်းဦးကြီး ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေပဲဖြစ်မှာလို့ ကျုပ် တွေးလိုက်မိတယ်။

"ချစ်ထွေး ဝင်ဝင်ဖတ်တာ အဲဒီထဲက စာအုပ်တွေပေါ့ကွ တာတေရ"

ကိုချစ်အေးပြောတော့ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သေသေ ချာချာစီ ထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆေးကျမ်းတွေ၊ ဗေဒင်ကျမ်း တွေ၊ လက္ခဏာကျမ်းတွေ၊ နက္ခတ်ကျမ်းတွေ၊ အဂ္ဂိရတ် ကျမ်းတွေ လက်ရေး နဲ့ရေးထားတဲ့ ကတ်ထူစာအုပ်ကြီးတွေ အများကြီးပဲဗျာ။ အဲဒီထဲကမှ စီထား တဲ့ စာအုပ်တွေပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ လက်ရေး မူစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျုပ် တွေ့တယ်။ ဒီစာအုပ်က ကိုချစ်ထွေး ဖတ်လက်စ စာအုပ်ထင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ် အဲဒီ စာအုပ်ကိုယူပြီး လှန်ဖတ် ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ဘိုးပန်းဦး ရေးထား တဲ့ စာအုပ်ဗျာ။ ကျုပ် နည်းနည်း ကျော်ဖတ် ကြည့်လိုက်တော့ မှန်သေတ္တာ ကြီး အကြောင်းလည်း ပါတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီစာအုပ်ကို ကျုပ်ယူသွားပြီး ဖတ် ကြည့်ချင်တယ်လို့ ကိုချစ်အေးကို ပြောတော့ ကိုချစ်အေးက စာအုပ်ကိုယူ

ပြီး ဘထွေးကို ပြောလိုက်တယ်။ ဘထွေးကျောက်နီက ရှောရှောရှူရှူပဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုတယ်။

ဘိုးပန်းဦး ရေးထားတဲ့ ကတ်ထူ စာအုပ်ကြီးကိုယူပြီး ကျုပ် ရွာပြန်ခဲ့ တယ်။ ကိုချစ်ထွေး ကိစ္စကို ကျုပ်လည်း တတ်နိုင်သလောက် စဉ်းစားပြီး လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ လောကမှာ လူတစ်ယောက် အကြောင်းမဲ့ ပျောက်သွားတာမျိုး။ ကျုပ်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူး တော့တယ် ဗျာ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘနဲ့ အမေက ကိုချစ်ထွေး အကြောင်းကို မေးကြ တယ်ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်သွားတဲ့ ကိုချစ်ထွေး အကြောင်းကို ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ။

"လူလေး ပြောသလိုဆိုရင် ချစ်ထွေးက အိမ်ထဲမှာတင် ပျောက်သွားသလို ဖြစ်နေတာပဲ"

လို့ အဘက ပြောတယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီကိစ္စ အဖြေရှာ မရတော့ ငြိမ်နေရ တော့တာပေါ့ဗျာ။

"ဟဲ့ တာတေရဲ့၊ ချစ်ထွေးအဘိုး ဘိုးပန်းဦးတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပျောက် သွားတာဟဲ့၊ သုံးနှစ်လား လေးနှစ်လားတောင် ကြာတာ၊ နောက်တော့ ပြန် ရောက်လာတာပဲဟဲ့"

အမေက ပြောတာဗျ။

"ပြန်ရောက်လာတော့လည်း တခြားကနေလာတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အိမ် ပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတာပဲတဲ့ လူလေးရဲ့"

အဘတို့က ဒီအကြောင်းတွေ ကောင်းကောင်း သိခဲ့တော့ ကျုပ်ကို ပြော ပြတာပေါ့ဗျာ။

"ဘိုးပန်းဦးကြီးက သူဘယ်သွားနေတယ် ဆိုတာ ပြောသေးလား အဘရဲ့"

"မပြောပါဘူးကွာ၊ အဲဒီအကြောင်း မေးတိုင်း ဒီအကြောင်း မမေးပါနဲ့ ချည်း ပြောတာကွ၊ သူ့အိမ်သားတွေတောင် မေးလို့မရဘူး၊ ရွာထဲက လူတွေ လည်း မေးလို့ မရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီအကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ ထား လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ကြာတော့လည်း ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး ကွာ"

အိမ်ထဲမှာတင် နှစ်ချီပြီး ပျောက်သွားတဲ့ ဘိုးပန်းဦးနဲ့ သူ့မြေး ကိုချစ်ထွေး ကို ကျုပ်တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတာမျိုး။ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားမိပြီဆိုရင် အချိန်ပြည့် ဒါကိုပဲ တွေးနေ တော့တာပျ။

အိမ်မှာ အဘဆီကြိတ်တော့ ကျုပ်က နေတတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ ဆီဆုံ ဝင်စီးပြီး နှင်တံတစ်ချောင်းနဲ့ နွားမောင်းရတာ ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာလည်း ဘိုးပန်းဦးနဲ့ ကိုချစ်ထွေး ပျောက်သွားတဲ့ အကြောင်းပဲ ကျုပ်တွေးနေတာပျ။ ပြဿနာဆိုတာ ရှိရင် အဖြေဆိုတာလည်း ရှိမှာပဲလို့ ကျုပ်တွေးမိတယ်ဗျ။

အလုပ်အားတာနဲ့ ကိုချစ်အေးတို့အိမ်က ကျုပ်ယူလာတဲ့ ဘိုးပန်းဦးရဲ့ စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ဖို့ ပြင်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဒီစာအုပ်ကို ကိုချစ်အေးတို့ အိမ်က လူတွေကတော့ တစ်ယောက်မှ ဖတ်ကြပုံ မပေါ်ဘူးဗျ။ ပျောက်သွား တဲ့ ကိုချစ်ထွေး တစ်ယောက်ပဲ ဖတ်ထားပုံ ရတယ်။

စာအုပ်ငှားတဲ့နေ့ကတော့ ဘထွေးကျောက်နီက တစ်ခုတော့ ပြောတယ် ဗျ။

"ငါ့အဘက ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေကို လွှတ်စိတ်ဝင်စားတာကွ တာတေ ရ၊ သူ စာရေးတာလည်း ပတ်ကားဖောင်တိန် အကောင်းစားကို ပတ်ကား မှင် အစစ်နဲ့ ထည့်ရေးတာကွ၊ အဲဒီ ဖောင်တိန်ကလည်း ရှမ်းစော်ဘွား တစ် ယောက်ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဖောင်တိန်တဲ့ကွ၊ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းပဲ တာတေရဲ့"

ဒါကြောင့် ထင်တယ်ဗျ။ စာအုပ်ထဲက ရေးထားတဲ့ မင်ရောင်က အခုထိကို
မမှီန့်သေးဘူးဗျို့။

ကျုပ် စာအုပ်ရဲ့ ပထမ မျက်နှာကို စပြီးဖတ်လိုက်မိတယ်။ စာရဲ့အပေါ်မှာ
ခေါင်းစဉ်တစ်ခု တပ်ထားတယ်ဗျ။

* * *